

**Títol: Composició sociològica dels delegats del
PSC: anàlisi de tres congressos, 1982-1987.**

Autor: Gabriel Colome Garcia

Fecha: 01/01/1988

Número: 0598

Octubre 1988

11/11/88

78

598

COMPOSICIÓ SOCIOLÒGICA DELS DELEGATS DEL PSC:
ANÀLISI DE TRES CONGRESSOS, 1982-1987.

1.- Característiques socials.

- 1.1. Distribució per sexes i edats.
- 1.2. Llocs d'origen i de residència.
- 1.3. Coneixement de la llengua catalana.
- 1.4. Nivells educatius.
- 1.5. Situació professional.

2.- Les experiències polítiques dels delegats.

- 2.1. Partits fundadors.
- 2.2. Afil·lació.
- 2.3. Escala esquerra-dreta.
- 2.4. Carreres de partit, sindical i d'elecció pública.

Gabriel Colomé
Professor de Ciència Política
U.A.B.

Aquest article pretén analitzar la composició sociològica dels delegats assistents al III, IV i V Congressos del Partit, celebrats el maig de 1981, el novembre de 1984 i el desembre de 1987 respectivament. El 51,51% dels delegats del III Congrés respongueren el qüestionari (237 delegats sobre 460), el 74,71% (352 delegats sobre 460) ho feren en el IV Congrés i el 77,28% (224 delegats sobre 289) varen respondre en el V Congrés. No es pretén realitzar l'anàlisi, a partir de la mostra de delegats ni de l'afiliació del partit, sinó més precisament del nucli representatiu del que s'anomena els militants del partit, ja que els delegats als Congressos representen més el cercle interior dels militants que no el conjunt de l'afiliació. Com afirma Maurice Duverger, "el militant és el membre actiu: els militants formen el nucli de cada grup de base del partit, sobre el que descansa la seva activitat essencial. (...) No són dirigents, sinó executants. (...) Comparat amb els membres, els militants apareixen en un nombre bastant petit. En cap partit semblen superar els segons a la meitat dels primers: quan arriben a la tercera o quarta part, el partit pot considerar-se com actiu. Així, es forma una oligarquia espontània en el si dels membres: la seva massa es deixa conduir passivament per un petit nucli de militants que assisteixen a les reunions i als Congressos, que participen en les eleccions dels dirigents, que provenen en els quadres dirigents" (1). Com afirma Cayrol i Yemal, "les congrés des partis politiques constituent une instance particulièrement significative pour qui s'intéresse à la sociologie du militantisme. Ils rassemblent en effet, en un moment solennisé par la culture politique de l'organisation, tous les animateurs du parti, considéré à ses cadres intermédiaires et représentants actifs de la base, qui tiennent à participer à ce "temps fort" de la vie de leur formation politique, où l'on définit la ligne du parti pour les mois et années à venir, où l'on désigne la nouvelle direction, où l'on dessine le visage du parti pour l'extérieur et pour les médias" (2).

No es pot, per tant, extrapolar les dades veus el conjunt de l'afiliació, sinó que cal mantenir-les en el marge representatiu de la militància, encara que no es pugui ben bé delimitar. Això no obstant, les dades resultants ens donen una visió fotogràfica en blanc i negre de la fisionomia real del partit i de la composició sociològica d'aquest nucli actiu. Com s'ha apuntat, "podem considerar, doncs, els delegats dels congressos com a significativament representatius del sector actiu del partit, del que hi dona presència organitzada en la societat: es tracta probablement dels quadres intermedis i baixos del partit, de les persones amb més projecció interna i/o externa, etc.. En suma, es tractaria, com a mínim, d'una representativitat qualitativa" (3).

Cal recordar que el PSC fou creat el juliol de 1978 per la unificació de tres partits existents que es dissolgueren per a formar-lo: el PSC-Congrés, el PSC-Reagrupament i la Federació Catalana del PSOL. Va néixer com un partit difonenciat del PSOL, però vinculat a ell, a través del Protocol d'Unitat, com a partit federat, per la voluntat dels fundadors de participar en un projecte socialista a nivell de tot l'Estat. A diferència d'altres partits socialistes que s'integraren simplement en el si del PSOL, perdent les seves senyals d'identitat, el PSC no s'integrà com una federació més, sinó que és l'únic partit federat amb els socialistes espanyols a nivell estatal. Però les relacions del PSC amb el PSOL són complexes. Complexes ja que des de la fundació del Partit

el juliol de 1970, i encara més enfront, amb el "Pacte d'Abril" del 1977, que iniciaven el camí vers la unitat, ja que no s'havia delimitat de manera clara el tipus de relació entre ells. Si jurídicament el PSC és independent del PSOC, i pel "Protocol d'Unitat" és un partit federal al partit socialista espanyol, no és menys clarificador que el tipus de relacions no es poden ni situar al nivell de partit federal independent ni al nivell d'una simple federació del PSOF. Cal col·locar les relacions del PSC amb el PSOC al nivell d'un partit amb autonomia respecte a l'altre.

El III Congrés es reuní, el maig de 1982, tres mesos abans de les eleccions generals d'octubre que donaren el poder al Socialisme a nivell estatal. Però també representava la aparició de la profunda crisi que havia marcat la celebració del II Congrés de 1980 que veïa estar a punt de trencar el partit degut al manteniment de les quotes de representació per a cadascun dels tres partits fundadors. La victòria del sector unitarista encapçalat per Raimon Obiols trenca aquesta pràctica i unifica realment el nou partit. Aquest fet tingué com a conseqüència la sortida de la Comissió Executiva del PSC del sector pendenciar, anomenat "obediència", format bàsicament per membres de l'antiga federació catalana del PSOC.

El IV Congrés tingué lloc el novembre de 1984, mesos després d'haver perdut per segona vegada la elecció al Parlament de Catalunya. Recordem que havia deixat la primera Secretaria en ésser nomenat ambaixador d'Espanya a París, essent substituït per Raimon Obiols en el Congrés Extraordinari del 1981. El IV Congrés del 1984 fou el de la implantació del partit, que tingué com escull més important la superació la postura al·lèrgica sobre el Referendum de l'OTAN. El V Congrés es celebrà el desembre de 1987, entre la victòria socialista a les eleccions municipals d'aquell any i les autonòmiques de l'any següent que significaren la tercera derrota autonòmica dels socialistes catalanes. Representà el Congrés d'obertura del Partit cap a l'home i cap a la ciutadania desmobilitats políticament.

1. Característiques socials.

1.1. Distribució per sexes i edats.

El partit socialista és predominantment un partit masculí, amb el 89% i 88,4% sobre les dones (11%/11,6%). Aquesta sobrerrepresentació de la dona en els Congressos socialistes, que no correspon a la realitat de la societat catalana, tendeix a ésser equívoca parlant, però com es pot comprovar de manera molt clara.

Cal fer esment, en tot cas, que la representació de la dona en el sí dels Congressos ve indicada per una quota mínima de representació que en el IV i V Congrés s'acosta bastant a les dades contingudes, un 11,6% per un 12% de quota mínima marcada per l'article 59 dels Estatuts del Partit.

QUADRE 1: Distribució per sexes.

	% III	% IV	% V	Població 1986
Homes	87,00	88,40	88,40	40,98
Dones	11,00	11,60	11,60	51,07
	n=107	n=352	n=227	n=5.000,1

Es un partit jove, ja que la franja d'edat més important se situa entre 30-39 anys (43,87% (41,10% (41,90%)). Però si afegim el nucli de menys de 30 anys (20% (21,10% (10,50%)) a la franja majoritària, representaria el 63,87%, el 65,20% i el 50,40% del total de delegats. En el V Congrés es comprèn un fort increment de la franja d'edat de més de 30 anys amb un 7,10%.

El PSOE (4), en els Congressos celebrats el 1979, manté, per la seva banda, una franja d'edat jove majoritària entre 21 i 39 anys. El partit socialista francès (5) en un període estudiat que abasta 8 anys i quatre congressos, mostra una certa estabilitat en situar la majoria dels seus membres en la franja 30-39 anys, produint-se un fort descens, quasi la meitat en la franja de menys de 30 anys. Els altres segments es mantenen estables al llarg del període.

QUADRE 2: Distribució per edat.

	% III	% IV	% V
Menys de 30 anys	20,00	21,10	10,50
30-39 anys	43,87	43,10	39,90
40-49	20,85	22,41	22,00
50-59	7,16	7,70	9,40
Mes de 60 anys	5,96	2,59	9,10
	n=216	n=710	n=122

% PSOE	1977	1981
Menys de 21 anys	1,70	0,20
21-35 anys	51,30	52,00
36-50 anys	22,50	21,10
51-65 anys	16,00	11,10
Més de 65 anys	8,40	4,60
No contesten	1,90	1,00
	n=296	n=350

% PS	1977	1979	1979	1981
Menys de 30	71	16	16	8
30-39	27	40	42	45
40-49	27	28	24	29
50-59	12	12	15	11
Més de 60	7	6	5	7

1.2. Lloc d'origen i de residència.

El PSO és predominantment representat per nascuts a Catalunya. La proporció es manté estable entre els nascuts a Catalunya i els nascuts a la resta d'Espanya entre 1977 i 1981, augmentant el 1987. Aquesta estabilitat manté una preeminència important de la nació catalana en els dos Congressos. Si es realitza la comparació amb les dades de població es comprova que el partit socialista representa la proporció per lloc d'origen amb un cert excedent en la seva representació de nadius en el V Congrés.

QUADRE 3: Distribució per lloc d'origen.

	% III	% IV	% V	Població 1990
Nascuts estranger	2,10	3,15	1,74	1,50
Nascut Catalunya	61,10	52,64	58,50	67,06
Nascuts resta Espanya	34,60	44,21	39,76	34,75
	n=237	n=770	n=214	n=6.920.740

La franja majoritària en el partit unitariat, és el grup representat pels immigrants que vanen arribar a Catalunya des de fa 20 a 15 anys que és el grup més nombrosos de població immigrada (27,15%).

El grup que augmenta paulatíment és el d'arribada igual manera que en les dades de població, període 1970 a després, que passa del 10,42% al 22,76% per arribar al 20,60% en el V Congrés.

QUADRE 4: Immigrants: Períodes d'arribada a Catalunya.

	% III	% IV	% V
Abans de 1940	2,67	4,10	
1940-1949	17,11	11,30	14,06
1950-1959	14,47	17,89	7,81
1960-1969	47,37	43,00	31,14
1970 i després	18,42	22,76	29,29
	n=76	n=125	n=64

Població 1981

Aban. de 1940	0,50
1941-1950	9,57
1951-1960	19,91
1961-1970	17,15
1971 i després	25,05

n=2.171.614

Per Comunitats autònomes d'origen, és Andalusia que fornirà més immigrants al partit (11,4% (35,1%/33,01%). No és gens estranya aquesta dada, tenint en compte el fet migratori, ja l'interior de l'Estat espanyol i l'onada migratòria dels anys cinquanta, sense oblidar que Andalusia és la comunitat més gran. Aquesta dada es reafirma pel 14,11% de la població andalusina catalunya si bé cal matitzar la comparació ja que la distribució de la població no s'ha realitzat per Comunitats Autònomes.

Aquesta comunitat perd un 5,7% entre els Congressos del 1960 i del 1981, però augmentant un 2,00% el 1991. En altres (6,9%/1,5%/2,02%) és la comunitat que perd més presència entre els tres congressos, ja també, però en menor proporció, Madrid (5,7%/4,5%/2,01%), Aragó (6,9%/0,21%/4,23%), València (7,4%/7,5%/1,23%); mentre que la representació d'Euzkadi (2,3%/0,7%/0%) desapareix en el V Congrés. En canvi, Castella-La Manxa (5,7%/10,4%/16,20%), Murcia (0%/1,7%/9,63%) són les comunitats que més creixen en representació.

QUADRE 5: Distribució per bloc d'origen del nostre = fora de Catalunya.

	% III	% IV	% V
Andalusia	41,4	20,1	30,07
Aragó	6,9	8,1	4,23
Astúries	6,9	1,2	2,89
Balears	-	0,7	1,10
Canàries	-	0,7	-
Cantàbria	-	-	2,91
Castella La Manxa	5,7	10,4	10,90
Castella-Lleó	11,0	11,9	7,04
Euskadi	2,7	0,7	-
Extremadura	7,2	0,2	5,63
Galícia	7,4	1,7	4,27
Madrid	5,1	4,5	2,18
Múrcia	-	2,7	1,07
Navarra	-	0,7	-
Rioja	1,1	-	-
València	3,4	7,5	4,23
Estranger	5,7	2,0	4,52
	n=87	n=134	n=71

Població 1981

Andalusia	10,24
Aragó	0,34
Astúries	0,70
Balears	0,51
Canàries	0,23
Castella La Nova	7,90
Castella La Vella	4,18
Extremadura	8,97
Galícia	4,55
Lleó	5,15
Múrcia	6,26
Navarra	0,66
País Valencià	4,63
País Basc	0,81
Canta-Melilla	0,81
Estranger	4,59
	n = 2.057.256

El lloc de residència dels delegats en l'ordre que la província de Barcelona és preeminent en els tres Congrésos. És una tendència lògica pel pes demogràfic que representa i per la seva ampliació del partit en ella, al contrari de les altres tres províncies catalanes. A més a més, la representació de la província de Barcelona augmenta en un 6% de 1982 a 1983 i en un 50% de 1984 a 1987.

QUADRE 12: Distribució per províncies de residència.

	% III	% IV	% V
Barcelona	57,60	75,50	71,00
Girona	2,50	7,17	5,30
Lleida	10,50	7,41	9,17
Tarragona	10,50	10,92	9,00
	n=277	n=351	n=271

Per districtes de residència de Barcelona ciutat, augmenta la seva presència congregual entre 1982 i 1984 (de Vella (10,3%), Ciutadella (47,1%), Gràcia (17,5%), Horta (47%) i Sant Andreu (13,2%). En canvi, baixa en Les Corts (-5,1%), Nou Barris (-5%) i Sant Martí (-3,1%). La situació canvia sensiblement quan la comparació es realitza entre 1984 i 1987. Aquesta variació es deguda possiblement a la no resposta del qüestionari per part de delegacions presents en el V Congrés.

QUADRE 13: Distribució per districtes de residència de Barcelona.

Districte	% III	% IV	% V
D1 Ciutat Vella	14,9	21,2	1,41
D2 Ciutadella	-	7,1	16,18
D3 Sants-Montjuïc	20,0	22,5	16,18
D4 Les Corts	14,9	9,4	9,82
D5-Sant Martí/St.Gervasi	1,3	2,1	11,76
D6-Gràcia	4,3	11,2	7,35
D7 Horta-Guinardó	6,4	9,4	1,40
D8-Nou Barris	8,5	3,5	10,30
D9-St Andreu	4,3	9,2	5,88
D10-St Martí	12,8	4,7	17,65
	n=47	n=25	n=68

el Comarques, el Barcelonès, el Baix Llobregat i el Vallès Occidental representen el 51,1% i el 57,02% de la representació congressual del partit. En aquest sentit, s'ha afirmat que "altimera, cal no oblidar que la implantació geogràfica dels partits es relaciona amb la seva caracterització social: la distribució dels grups socials en el territori no és homogènia i, per tant, una implantació socialment forta en un determinat sector es traduirà en alguna forma de desequilibri geogràfic" (10). Aquesta afirmació es veu corroborada si es compara la representació percentual del partit en els congressos amb el percentatge de la població.

Aquest quadre ens reafirma que la implantació del P de J es situa de manera predominant en les zones urbanes, industrials i amb una certa taxa d'immigració i, a la inversa, no té cap o molt poca presència en les zones predominantment rurals.

QUADRE 15: Distribució per comarca de residència.

	% III	% IV	Població
Anoia	0,90	0,20	1,7
Bages	3,90	2,30	2,50
Baix Llobregat	12,70	10,32	5,10
Barcelonès	21,00	12,20	40,00
Berguedà	0,40	0,5	0,70
Alt Camp	0,40	0,0	0,6
Baix Camp	2,50	2,0	2,10
Cerdanyà	-	0,1	0,20
Conca de Barberà	0,40	0,2	0,20
Baix Ebre	1,70	1,3	1,10
Alt Empordà	2,00	2,20	1,20
Baix Empordà	0,00	0,00	1,40
Garrutxa	-	-	0,00
Garraf	1,50	1,70	1,00
Garriguès	0,00	0,00	0,20
Gironès	1,00	1,10	0,40
Març-nie	0,50	2,70	4,50
Montsià	1,00	2,10	0,1
Noguera	0,00	0,20	0,00
Osona	1,1	0,00	1,20
Pallars Jussà	0,40	0,20	0,10
Pallars Sobirà	2,10	1,15	0,10
Alt Penedès	1,70	1,43	1,10
Baix Penedès	1,30	0,20	0,50
Priorat	-	0,5	0,00
Riberà d'Ebre	-	1,10	0,40
Ripollès	-	0,00	0,50
Segarra	-	0,00	0,10
Segrià	2,00	2,00	0,20
Selva	1,70	1,47	1,50
Solsonès	0,40	0,20	0,20
Tarragonès	2,50	1,70	2,50
Terra Alta	0,40	0,20	0,20
Alt Urgell	0,40	-	0,30
Urgell	1,30	1,47	1,00
Vall d'Aran	0,40	-	0,10
Vallès Occidental	11,40	10,09	10,50
Vallès Oriental	1,30	4,50	1,30
	n = 277	n = 340	

1.3. Coneixement de la llengua catalana.

El següent quadre resumeix la integració de la immigració a Catalunya, a través de l'ús de la llengua catalana. El 4,1% del Grup IV (entén difícilment el català) de 1982, desapareix totalment dos anys més tard, per aparèixer de manera molt minoritària el 1987 amb el 0,45%. Aquest fet és possible que s'expliqui per l'enquadrament d'aquest grup en la franja dels qui l'entenen però no la parlen, ja que l'agrupació dels tres darrers grups ens dona un 28,45%, 28,41% i 26,82%, donya estat el vot dels tres Congrésos.

El nombre de delegats que la parlen habitualment representa el 71,55%, el 71,49% i el 71,12%, però cal recordar que els nascuts a Catalunya són majoritari en el si del partit.

Comparant l'evolució d'aquestes dades i posant-les en relació amb els períodes d'arribada dels immigrants, es pot afirmar que existeix una progressiva adopció de la llengua catalana per les delegats immigrants.

QUADRE 6: Ús de la llengua catalana.

	% III	% III'	% IV
Grup I (la parla habitualment)	71,45	71,79	73,19
Grup II (la sap parlar)	17,56	16,16	15,60
Grup III (l'entén, no la parla)	11,21	12,11	11,77
Grup IV (entén difícilment)	4,78	-	0,45
	n=272	n=351	n=296

Si ens fixem només en l'ús de la llengua catalana en el segment dels nascuts a la resta d'Espanya i a l'estranger, es comprova que el Grup I (la parla habitualment) és minoritari en el si del PSC. Encara que aquesta franja va augmentar un 4,9% passant del 71,3% al 76,6% entre 1982 i 1984. Si bé, en el III Congrés, el Grup IV (entén difícilment) era del 12,9%, el 1984 havia desaparegut. Tot i l'augment del Grup I, cal tenir en compte que les diferents franges es troben molt equilibrades en el partit català.

QUADRE 2: Immigrants: Conèxament de la llengua catalana.

	% III	% IV
Grup I (ja parla hablo català)	21,8	36,2
Grup II (ja sap parlar)	27,1	39,9
Grup III (l'entén, però no parla)	27,2	27,4
Grup IV (enten de poc)	23,9	
	n=95	n=124

Els questionaris que es van entregar als delegats del IV i V Congrés estaven en català o en castellà. El fet d'ofertar-los en llengua o l'altra per conèixer-se podria orientar-los més de la llengua la temàtica de la llengua. En primer lloc, els delegats respongueren majoritàriament el questionari en català (76,4%/67,7% per al IV i un 23,6% i un 30,3% en castellà). En segon lloc, es comprova que els nascuts a Catalunya responen de manera majoritària el questionari en català (97%) però un 11% en castellà. Però, aquesta dada és significativa, el 56% dels nascuts a l'estranger respon el questionari en català. Aquestes dades ens permeten entendre la desaparició del Grup IV i l'augment de la llengua catalana.

QUADRE 3: Llengua de resposta dels questionaris.

Llengua	% IV	% V
Català	76,4	67,7
Castellà	23,6	30,3
	n=132	n=214

QUADRE 11: Llengua de resposta per llengua d'origen.

% III

Llengua	Nascut a Cat.	Nascut Espanya
Català	87,0	50,0
Castellà	11,0	49,0
	n=100	

1.4. Nivells educatius.

La primera constatació és que el perfil mental on hi ell educatiu elevat, representat per les franges d'universitària i dels tècnics de gran mig, els quals sumen un 7% (1982-1984) i un 12,45% (1987), comparativament a les dades sobre població en la qual la franga universitària representa el 2,90%; es pot parlar, per tant, de sobrerepresentació dels universitaris.

En segon lloc, es comprova una pujada molt forta dels estudis primaris de 1982 a 1984, augmentant de treballadors d'instrucció no qualificats. De la mateixa manera, es constata l'augment dels estudis superior baixen un 6%, igual que els tècnics de gran mig. El 1987 a 1984, per augmentar de nou un 1% i 10%.

En el PCOP, la franga majoritària dels estudiants universitaris se situa en els estudis superiors, és a dir, universitaris i estudis tècnics superiors amb un 32,0% i 40,9%.

QUADRE 12: Distribució per nivells educatius.

	% III	% IV	% V
Estudis primaris	0,05	18,12	10,05
Batx. Elemental	16,70	0,21	9,13
Batx. Superior	18,03	10,73	17,10
Formació professional	7,73	2,31	5,21
Est. tecn. sense títol	11,16	7,51	9,13
Est. tecn. grau mig	19,74	11,71	12,33
Títol universitari	25,75	30,61	30,22
	n=234	n=313	n=219

% FSOE	1981	1984
Cap. estudi	1,7	1,7
Estudi. primària	13,1	12,15
Cultura general	0,1	0,2
Formació professional	0,4	0,4
Batxillerat elemental	10,5	11,1
Batxillerat superior	10,5	10,3
Estudis graduats	15,6	10,7
Estudis superiors (Univ., Es.L.Gp)	72,1	40,6
Altres i no classificats	0,6	5,1
	n=276	n=750

Població 1981

Primària incompleta	30,0%
COB-1 Cicle	11,4%
COB-2 Cicle	1,0%
Formació Professional	3,3%
BUP i BG	0,9%
Tít. Escola Univ.	3,0%
Títol universitari	2,1%
	n=4.914.021

Per estudis universitaris, Dret i Lletres Periodisme són les dues franges més nombroses (50% i 45% i 32%...). Les enginyeries i arquitectes perden el 7% de representació entre 1982 i 1984, però en canvi, de nou, el 1981, queden un 7%. No es pot parlar aquí de la dicotomia Ciències Lletres que ha marcat a mitjans del desenvolupament universitari, però sí que les carreres humanístiques s'han sobre-representades.

QUADRE 11: Distribució per estudi i universitat.

	% III	% IV	% V
Dret	20,00	27,00	20,00
Economia/Política	0,00	0,00	0,00
Lletres/Periodisme	40,00	11,00	41,00
Ingenier/Arquitectura	15,00	0,00	14,00
Ciències/Farmàcia	0,00	10,00	5,00
Medicina/Veterinària	0,00	0,00	0,00
Altres	-	-	2,00
	n=45	n=11	n=25

Creença religiosa.

Els no creients són majoria (58,02%, 54,04%/54,10% en el partit, envers els altres grups, els quals representen el 41,10%, el 45,16% i el 41,67%. El grup de no creients ha disminuït en un 1% de 1987 a 1991, però el 1997 va augmentar en un 4%, d'igual manera que els creients amb un 1%. El partit socialista és el predominantment laic i a aquest moment, és més probable que ho continuï, en posteriors congressos, convertint-se en la força majoritària. El que fa al 1994 els no creients són majoria amb el 54,10% i el 58,02%.

QUADRE 12: Pràctica religiosa.

	% III	% IV	% V
Grup I (creients)	7,24	3,60	10,00
Grup II (practicants ocasionals)	7,24	7,20	9,00
Grup III (no practicants)	26,70	30,00	20,00
Grup IV (no creients)	58,82	51,60	50,00
	n=221	n=74	n=210

% PSOE	2001	1991
Indiferents i oposats	20,0	70,0
Ateus	17,0	1,1
Catòlics no practicants	19,0	17,4
Catòlics practicant	4,1	5,2
Cristians no catòlics	-	0,4
Altres idees religioses	3,4	1,1
No contesta	11,0	1,7
	n=216	n=11

1.5. Situació professional.

Una primera aproximació a la situació professional dels delegats ens indica que aquest són predominantment actius. Aquesta dada es reafirma quan es compara amb el PSOE. A més, els actius en el si del partit estan sobrerrepresentats si es comparen les dades de població, ja que la diferència interna dels dos segments és molt minsa (50,7%/49,7%) a favor dels actius.

Es comprova que existeix una tendència a la disminució dels no actius entre 1902 i 1984. Tendència progressiva que no segueix un curs decreixent ja que del 11,30% de 1902, passa per un 9,86% el 1984, fins arribar al 11,07% del V Congrés.

QUADRE 16: Situació professional.

	%PSOE (20)	%PSOE (C.I.L.)	%III	%IV	%V	Població 1991
Actius	83,70	91,0	89,70	90,14	88,13	50,70
No actius	16,30	8,20	10,30	9,86	11,27	49,30
			n=233	n=345	n=219	n=4.370.149

Però, la dada més interessant segons ens mostra aquest estudi és que els actius a Catalunya són majoritàrius sobre els passius a la franja de delegats del 10% en la franja d'actius. Però, la diferència entre els dos segments és pràcticament nul·la en la franja d'actius.

QUADRE 17: Situació professional per lloc d'origen.

	% III		% IV	
	Actiu	No actiu	Actiu	No actiu
Nascut Cat.	56,70	5,6	68,1	5,1
Nascut Esp.	33,9	4,9	14,2	5,9
	n=271		n=145	

Els aturats, jubilats, estudiants i mestres de casa representen un grup molt baix en el vi dels delegats. Els aturats és el grup més elevat d'aquesta franja. Els estudiants no estan representats en el partit unitari de les posicions i sovint hi ha dues interpretacions. La primera, seria el dels que estan a les Joventuts del Partit i la segona seria que al llarg del temps s'han engrassat el nombre de titulats universitaris.

El baix nombre de mestres de casa entre 1962 i 1984 i la seva no presència el 1984 degut, probablement, al canvi operat en la societat catalana. Marxa de la dona al món del treball.

La dada significativa entre 1962 i 1984 és la que va relacionar a la franja de 14 anys d'elecció pública i de delegats, la qual és la més nombrosa (40,24%/44,35%) després dels actius (39,00%/44,91%). Si la diferència entre els dos segments era del 0,1% el 1962, dos anys més tard aquesta diferència era mínima.

QUADRE 18: Situació professional.

	% PSCC-2011	% PSCC-2011	% PSCC-2011	% PSCC-2011	% PSCC-2011
Actius	80,70	81,90	40,50	44,97	80,20
Prof. Partit, Sind.	-	-	0,06	0,07	-
Carred. Elec./Desig.	-	-	20,14	44,30	-
Aturats	-	-	0,07	0,48	5,94
Estudiant	5,40	1,90	1,70	2,11	1,20
Jubilats	3,40	1,20	1,00	0,15	1,00
Mestreses Ocas	1,00	0,00	0,10	0,00	-
			n=211	n=118	n=210

La situació socio professional dels delegats en part en relació amb els nivells educatius. El partit unifíca en ampla la seva franja en el món del treball amb un 27,4% el 1994, havent crescut quasi un 7% en les darreres. El partit creix i té un perfil amb una forta component d'assalarats i de professionals, que representen les dues tendències principals d'aquella franja.

En el Partit s'observa també existència d'homogeneïtat en les professions dominants en el si del partit. És majoritari el segment compost pel quadre superior i els professionals, en tant que, els professionals i el quadre inferior són semblants, a la vista de les dades, que aquests homogeneïtat es troba al 100%, però cal recordar que en el qüestionari d'aquell Congrés els delegats no havien d'expressar explícitament la seva professió. Aquesta homogeneïtat de manera indirecta i a posteriori, com així queda esmentat per Deutch a l'apartat 17.

QUADRE 10: Distribució social professional.

	1977	1979	80
Prof. liberal i directius	21,99	21,17	
Prof. liberal			11,75
Alt. funcionari i directius	-		2,80
Petite empresaris, treb. autònoms	0,03	1,01	1,21
Pagesos	1,54	3,24	2,11
Empleats i serveis	10,50	13,07	10,01
Tècnics i func. superiors	5,71	1,94	5,11
Tècnics i func. intermedis	10,50	10,90	11,50
Quadres intermedis			13,13
Treb. indústria qualificat	7,00	8,30	
Treb. indústria no qualificats	17,21	19,15	-
Obrers i industrials			11,10
Obrers del camp			1,10
Ensenyament			15,70
Altres	5,00	7,21	
	n=111	n=150	n=170

% PS	1977	1979	1979	1981
Agricultor	1,7	2,0	1,0	2,0
Empresari	1,0	2,0	2,0	1,5
Prof. liberal	9,0	4,0	0,0	0,0
Quadres superiors	17,0	17,0	5,0	17,0
Prof. universitaris	12,0	20,0	0,0	20,0
Ensenyants	7	12,0	11,0	5,0
Quadres intermedis	19,0	16,0		20,0
Empleats	0,0	0,0	30,	5,0
Obrers	1,0	5,0	15,0	5,0
Estudiants	8,0		0,0	1,0
Inactius	3,5	6,0		
Altres, No contesta	-	1,0	11,0	1,0

Font: Gavol, R.- Ysma, C., "Les militàncies d'IP: originalitats et diversitats", Projet, num.125, març 1982, p.5-4.

El nivell de renda es correspon, en certa manera, amb el nivell socioprofessional dels delegats. Tanmateix, els nivells de renda han augmentat, sobretot la dels treballadors, i podem, en relació a aquest quadre amb el de l'any d'elecció, veure i comprovar que l'augment es degut a aquest increment a la categoria socioprofessional general del Partit.

QUADRE 22: Nivells de renda (en mil pts. mensuals).

% III	% IV	% V
Menys de 40: 11,40	Menys de 70: 16,67	Menys de 100: 24,77
40-70: 11,20	70-100: 31,12	100-200: 27,30
70-100: 21,80	100-200: 27,12	200-300: 24,17
Més de 100: 24,70	Més de 200: 25,13	Més de 300: 11,26
n=204	n=145	n=219

2.- Les experiències polítiques dels delegats.

2.1. Partits fundadors.

El nombre de delegats que provenen d'un origen socialista, és a dir, d'alguns de les barriques que conformaren el partit unificat, baixa un 12% en dos anys i un 18% en cinc anys. El que ens indica l'obertura del partit a la seva esquerra, però, sobretot, l'apropietat de la crisi profunda que pateix el PSUC.

QUADRE 22: Distribució per origen socialista.

	% III	% IV	% V
Si	75,00	67,00	64,40
No	25,00	33,00	35,60

Un nombre majoritari de delegats nascu a Catalunya però a del socialisme, però, tanmateix, també en majoria els que no provenen d'ell. Si en el primer cas es correspon amb els delegats del 20%, en el segon aquest es reduïa a tan sols un 6%.

Entre els nadius els que provenen del socialisme doblen els que no venen d'ell. En canvi, en la franga dels immigrants, la diferència és d'un 6% pels primers sobre els segons. Això ens indica una major tradició socialista en el cas dels nadius a Catalunya, que no en els nascuts fora del Principat.

QUADRE 23: Origen socialista per lloc de naixement.

	% IV	
	Si	No
Català	41,60	21,70
Immigrat	21,60	15,40
n=305		

L'origen socialista per edat dels delegats en mostra que la proveniença originària d'alguna branca socialista es situa en les franges que, en raó de l'edat, pogueren participar en la vida política dels partits anteriors a la unificació, només en 1,7% es troba entre els menors de 25 anys, però el grup de la representació se situa entre els 26 i els 55 anys de manera molt desigual, essent el grup més nombros el representat pel segment d'edat entre 26 i 40 anys amb el 30,2%.

QUADRE 24: Origen sociolista per grup d'edat.

% IV		
Edat	%	De
Ménys de 25 anys	4,7	7,0
26-30	11,7	0,7
31-35	14,7	2,6
36-40	12,1	7,0
41-45	7,7	5,7
46-50	7,7	2,1
51-55	1,0	0,7
56-60	2,3	-
61-65	1,0	-
66-70	1,0	-
Més de 70	0,5	-
n=101		

El PSC Congrés és majoritari entre els tres partits fundadors, en una proporció de 2 a 1 amb la FC del PSOE, i de 7 a 1 el 1984, de 3 a 1 el 1987 amb el PSC Reagrupament.

QUADRE 25: Distribució per partits fundadors.

	% IV	% V
PSC-C	59,22	57,7
PSC-R	8,94	15,45
FC-PSOE	31,84	24,76
	n=179	n=97

El PSC-C és predominantment un partit amb una gran concentració de membres nascuts a Catalunya, és a dir, el PSC-C és, per la seva part, de nascença la nostra "Occident". La polifonia nascutològica en el PSC-C és de 1 a 14; en el PSC-R de 2 a 14; en la F.d.I. de 1 a 2. Els diferents predominis dels partits fundadors, per lloc d'origen, corresponen bastant a l'engrama com a tal que és dels d'ells.

QUADRE 26: Partits fundadors per lloc d'origen.

% IV	Nasc. Cat.	Nasc. Esp.
PSC-C	51,45	7,26
PSC-R	6,15	2,21
FC-PSCC	10,01	21,71
	61,61	

2.7. Afiliació.

El 1982 existia un predomini absolut dels delegats afiliats al partit a la seva fundació el 1971, un 81,6%. En canvi, el 1981, es manté la majoria de presència de fundadors de 1971 en un 51,9%, però baixa un 24%, essent el 44,34% el 1983. Cal tenir present l'augment dels delegats ingressats el 1982 i 1983 que representen el 20,57%. Això ens indica la forta eclosió del partit després de les eleccions generals d'octubre del 1982 i la seva representació en el si del IV Congrés. Cal recordar que els afiliats no són electors i elegibles si es donen d'alta quan el Congrés està convocat, ja que el cens del Partit es tanca i es perd la possibilitat de representar la representació congressual.

QUADRE 21: Any d'afiliació al partit.

	% III	% IV	% V
1973	31,50	17,07	14,24
1979	5,1	0,41	4,13
1980	3,47	3,01	3,3
1981	5,11	5,61	5,19
1982	1,2	1,47	2,02
1983	-	10,11	2,07
1984	-	2,61	7,55
1985	-	-	5,65
1986	-	-	5,65
1987	-	-	1,1
	n=712	n=745	n=717

L'anterior afiliació dels delegats, sense tenir en compte els tres partits fundadors, PSC, PCE P i P i del PDE, es majoritaria el 1981 amb el 65,70% i minoritaria el 1982 i 1987 amb el 21,00% i el 28,72% respectivament.

Cal pensar, en aquest sentit, per trobar una explicació en l'afiliació a partits que confirmaven l'aspecte socialista. Però no tota l'explicació es desprèn d'aquella primera aproximació, cal tenir en compte tots aquells delegats que provenen d'altres partits. La forta pujada el 1984, quasi un 14%, cal cercar-la tant en la crisi d'altres partits catalans, sobretot del PDEU, i alhora en l'apertura del partit després de les eleccions generals d'octubre de 1982 i la superació de la crisi de 1980.

QUADRE 22: Distribució per anterior afiliació sense comptar els tres partits fundadors.

	% III	% IV	% V
Si	21,98	15,78	20,11
No	78,02	84,22	79,89
	n=272	n=302	n=305

D'una altra banda, diferents grups que grups d'edat i de sexe, d'una significatives per a determinar l'afiliació política dels catalans, políticament afins que el PSC: 1) el període anterior a la guerra civil, 2) el període de postguerra fins a la varietat d'època de 1950 i la sortida paulatina d'antiquitat. 3) el tercer segment finalitzat amb el maig del 68, 4) el quart pertany a aquest darrer fins a la mort del general Franco. 5) el cinquè comprèn l'etapa de la democràcia fins a la Constitució de 1978 i 6) el cinquè abasta de 1979 fins a 1984, és a dir, el període de normalització democràtica.

El nombre de delegats afiliats abans de la guerra civil representa l'un 2% de 1932 a 1934. Els delegats de la postguerra són un nombre baix però estable. En canvi, la frange 1976-1979 és una excepció tant el 1976 com el 1979, però en l'1, superior al 1977. Per la seva banda, els delegats absoluts el 1979 i després baixen un 12% en dos anys, augmentant un 5% la frange de 1976-1979. La després d'aquestes dades que l'experiència històrica dels delegats es situa sobretot en l'etapa pre-democràtica i una frange que ocupa el post-maig del 68 fins a la mort del general Franco.

QUADRE 22: Índex d'any d'afiliació a un partit polític, altre que el PSC.

	% 1976	% 1979
1932-1934	2,10	1,12
1940-1945	1,70	1,70
1957-1968	0,50	5,10
1969-1975	22,50	27,45
1976-1979	51,10	51,7
1979 i després	14,30	1,98
	n=271	n=294

Per l'angles d'edat es comprova que l'afiliació als catalans de 1976-1979 es nodreix de la suma de menys de 30 anys i de 31-40 anys, tant el 1976 com 1984, però cal remarcar la manca de aquells que havien estat afiliats a algun altre partit polític el 1969-1975, els quals tenen una bona presència en el Congrés del Congrés.

QUADRE 22: Distribució per edat dels afiliats al Partit i al sindicat. En un partit i en un sindicat, el 72,65%.

% III	-30	31-40	41-50	51-60	+60
1925-1939	-	-	-	0,40	0,24
1940-1956	-	-	0,40	0,40	0,20
1957-1969	-	0,10	0,70	1,30	0,20
1970-1979	0,50	10,50	4,20	0,20	-
1976-1979	11	11,20	7,00	5,00	0,40
1979-1982	4	8,10	1,20	-	-

n=220

% IV	-30	31-40	41-50	51-60	+60
1925-1939	-	-	-	0,50	1,49
1940-1956	-	-	0,10	1,40	-
1957-1969	0,00	0,00	0,00	-	0,00
1970-1979	7,00	10,00	0,00	0,00	0,50
1976-1979	11,00	12,00	0,10	1,00	0,50
1979-1984	0,00	0,00	0,00	-	-

n=201

Els delegats del III Congrés estaven majoritàriament afiliats a un sindicat, el 72,65% contra el 27,35%. Molts dels delegats parteixen dels delegats tenen la doble afiliació al partit i al sindicat.

QUADRE 24: Afiliació sindical.

% III	
Si	72,65
No	27,35
n=223	

aqueixos afiliats sindical a l'UGT i a l'organització sindical de la UGT a la UGT el 95,35%. Cal esmentar que a l'últim moment, el partit havia rebut indicis de manera clara l'afiliació sindical d'alguns dels afiliats al III Congrés de 1992, per tant encara es mantenia una situació que contemplava l'afiliació al sindicat de la UGT a través de l'"opció sindical" del partit, la qual cosa no es donava en el cas del POC-C.

QUADRE 21: Afiliació sindical dels delegats.

T. 111	

CCOO	0,00
UGT	95,35
Unión Page del	1,37
USO	-
CNI	-
STAC	-
USTEC	-
Altres	0,60
	n=100

En el IV i V Congrés la pregunta se centrava exclusivament en l'afiliació sindical en la UGT. El 61,79% i el 57,14% dels delegats estaven afiliats al sindicat socialista, 3% i 30% menys que els afiliats a la UGT el 1992 entre aquells delegats.

Cal retindre, no obstant això, que les dues tendències partits dels delegats tenen la doble afiliació en el partit i el sindicat.

QUADRE 22: Afiliació sindical a la UGT.

	T. IV	T. V

Si	61,79	57,14
No	38,21	42,86
	n=335	n=217

Si els nadius són majoritàriament el sindicat més afiliat a la UGT d'un 32% el 1977 i d'un 41% el 1978, el 1980, és pascat a Catalunya amb passat no el 11% i 12% els nascuts a la resta d'Espanya però que no s'afilià al sindicat socialista. Per franges, els nadius afiliats no són superen en un 21,0% al nascut - en el 1980 pat no afiliats, en canvi, el 1977 són a la tendència, superant en un 12,6% els no afiliats al sindicat. Però, per la seva banda, els nadius s'afiliats superen en un 21% i en un 18,0% els no afiliats. El pot afirmar que existeix una tendència més vegeu la doble afiliació Partit Sindical en els nascuts a la resta d'Espanya que en els nadius.

QUADRE 12: Afiliació a la UGT per lloc d'origen.

% IV			
Origen/Sindicat	%	Si	No
Nascut a Catalunya		31,9	20,1
Nascut resta d'Espanya		22,9	14,1
n=138			

% V			
Origen/Sindicat	%	Si	No
Nascut a Catalunya		31,1	20,1
Nascut resta d'Espanya		25,0	16,0
n=217			

Per partits fundadors el 1984 es comprova que la FC i SOC són majoritària en l'afiliació sindical en la UGT amb el 61,3%, superant el PSC-R d'un 49% i al PSC-E en quasi un 10%. En canvi, el PSC-R té el nombre percentual més elevat de no afiliats (40%) seguit del PSC-E amb el 35,3%. El 1987, la FC del 1980 té el 100% dels delegats afiliats a la UGT, mentre que el PSC-E manté el nivell de 1984, mentre que el PSC-R inverteix la relació de tres anys abans amb el 61,50% d'afiliats al sindicat socialista, superant el PSC-E (60%). Es pot afirmar que la Federació catalana del PSC té una forta tendència a la doble afiliació Partit Sindical.

QUADRE 18: Afiliació a la UOE per partits fundadors.

% IV	SI	NO
PSOE-C	34,7	65,3
PSOE-R	40,0	60,0
FC IUSOE	90,0	10,0
	n = 171	

% V	SI	NO
PSOE-C	60,4	39,6
PSOE-R	41,3	58,7
FC IUSOE	10,0	90,0
	n = 21	

Afiliació als Congressos del Partit.

Els delegats congressuals són present de manera majoritària en d'altres Congressos del partit, un 51,13% el 1982, un 61,85% en el IV i un 54,95% el 1987. Aquest fet ens demostra que els delegats als Congressos són afiliats actius del partit.

QUADRE 19: Distribució per assistència a congressos de delegats.

	% III	% IV	% V
Si	50,90	61,85	54,95
No	42,02	38,15	45,05
	n=180	n=140	n=222

Per a assistir a un nombre de Congrésos del partit, els participants en dos nuclis diferents, el de militants i el de delegats del partit. En el primer supòsit, el nucli d'afiliats al nucli polític han assistit a un Congrés (71,40% i 25,21%), repartint-se de forma majoritària en dos i tres Congrésos amb el 20,30% (1984) i 21,17% (1987) i el 21,10% (1984) i el 18,18% (1987) respectivament i el 24,10% amb 4 Congrésos. El nucli que representa el 10,11% i el 10,33% d'assistència a tots els Congrésos, però no s'ha assistit, en cap mesura, el nucli dirigent del partit.

QUADRE 11: Distribució per nombre de Congrésos assistits.

	% 1984	% 1987
Un congrés	30,40	25,21
Dos congressos	23,30	11,57
Tres congressos	21,70	31,11
Quatre congressos	10,30	24,10
Cinc congressos	-	10,03
	n=211	n=121

2.3. Escala esquerra-dreta.

Els delegats del IV i V Congrés s'havien de posicionar en l'escala esquerra-dreta entre els valors de 1 a 10, 1 és a l'extrema-esquerra (1) i l'extrema-dreta (10). El posicionament dels delegats se situa, realitzant la mitjana, en un 2,33 (1984) i en un 2,77 (1987) que estaria entre l'esquerra i el centre esquerra. Si ens fixem en la franga majoritària, aqueixa es situa en el 7 amb un 41,00% i un 44,92% de respostes, que estaria més proper al centre-esquerra que no a l'esquerra pura de l'escala.

**QUADRE 12: Posicionament dels Delegats
en l'escala d'afinitat.**

	% 10		% 10
1	17,10	9	17,00
2	25,50	10	25,10
	promig = 2,62		promig = 2,77
3	41,00		14,00
4	12,10		14,00
5	1,10		2,00
6	1,10		1,40
7	0,00		0,90
8	0,10		1,40
9	0,40		1,40
10	0,00		0,00
	n=232		n=207

Nota: Les puntuacions d'aquí s'han de prendre com a dades sistemàtiques.

Escala simpatia-antipatia.

Els delegats del IV Congrés li queren de portar una escala de diferents partits polítics, col·locats per ordre alfabètic, de 0 (molta antipatia) a 10 (molta simpatia).

Cal distingir dos blocs en aquest apartat, els partits que obtenien més puntuació tant en la simpatia com en l'antipatia. En primer lloc, per simpatia, se situa el PSOL (8,10), segon del PSUC (5,00) i en tercer lloc Cristòfol Lluchena (4,00).

En segon lloc, per antipaties, se situa en primer lloc el Front Popular (0,30), Henri Batasuna (0,99) i UCD (1,00). Cal destacar que Convergència (CDC), partit antagonista als nacionalistes catalans, se situa en quart lloc amb 1,77. El fet que HD sigui el segon en antipaties cal explicar-ho pel problema de la identificació dels portadors d'aquesta creixent amb EH.

Per simpaties, cal assenyalar que si bé el PSOL té la màxima puntuació més elevada, propera a la màxima, el segon partit és el PSUC, la qual cosa no es tradueix ni en la puntuació del PCC ni del POC, ja que el segon el tercer partit en aquest ordre és, en certa forma, explicable per l'admiració per la coalició basca i pels seus líders representatius.

QUADRE II: Representament dels delegats en els diferents partits del conjunt de l'Estat en funció del següent perfil:

Partits	IV
AP	0,30
CDC	1,17
UDC	2,34
EC	4,14
ERC	1,2
HI	0,93
N d'E	2,50
PL	3,07
PCE	3,00
PNV	1,47
PRE	1,30
PSOL	9,16
PSUR	0,00
UCD	1,09
UDL	1,12

2.4. Càrrecs de partit, funcionals i d'administració.

El 79,50% i el 66,19% dels delegats del PSOL i del PCE respectivament tenien càrrec de responsabilitat en el seu partit, i només el 20,62% i el 33,81% no tenien cap tipus de càrrec de responsabilitat. Aquesta dada ens confirma que els delegats estan tant amb els membres actius del partit, ja que representen les quatre cinquantès parts dels delegats. A més, es comprova l'existència d'una sobre-representació de càrrecs d'administració que no cal confondre amb el nucli bàsic dirigent del partit.

QUADRE 12: Responsabilitats dins del partit.

	% IV	% V
Si	79,20	80,31
No	20,61	19,61
	n=220	n=210

El nombre més important de delegats amb càrrecs del partit es situa, en els tres congressos, en la franja de la Comissió Executiva d'Agrupació (40,2% / 46,2% / 40,91%). Aquesta dada és deguda si tenim en compte que les delegacions congressuals es formen en el si de les Agrupacions del partit, nuclei de base d'enquadrament de l'afiliació. Cal recordar que els membres de la Comissió Executiva del Partit i del Consell Nacional no són elegits en cap del Congrés amb excepció de la 1ra del 1978.

QUADRE 13: Càrrecs del partit.

	% III	% IV	% V
Comissió Executiva partit	-	2,45	2,62
Consell Nacional	8,16	7,61	17,65
Comissió Executiva Federació	17,14	16,07	17,35
Consell Federació	20,49	27,15	24,41
Comissió Executiva Agrupació	50,20	46,72	38,97
	n=245	n=111	n=171

Nota: El nombre de respostes és més elevat que 100 pels múltiples càrrecs de partit permesos.

La franja de nascuts a Catalunya (43,2%/46,2%) és, en aquest moment, notàriament representada per càrrecs de responsabilitat dins del partit. Els nadius superen el nascuts a la resta de l'Estat en un 15% i en un 22,4%. Tenint aquests un 22,2% i un 22,2% de càrrecs de responsabilitat en el si del partit.

QUADRE 14: Càrrecs del partit per línia d'origen.

	%. IV		%. V	
	Si	No	Si	No
Nascut a Catalunya	41,20	10,20	46,20	20,50
Reste d'Hispanya	27,30	10,30	25,20	10,00
	n=152		n=210	

Els provinents del socialisme són majoritaris amb un 70,9% i un 42,5% per un 11,3% i un 1%, els que tenen càrrecs al partit però no provenen del socialisme. Els que provenen del socialisme però no tenen càrrecs representen el 10,1% i el 27,4%, i els que no tenen un origen socialista i no tenen càrrecs del partit són el 17,5% i el 16,1%.

Per tant, aquells delegats que provenen del socialisme són majoritaris en la distribució de càrrecs de responsabilitat dins del partit. Es pot dir, per tant, que el partit polític diferencia d'un càrrec de responsabilitat de manera efectiva en la frangia representada per aquells que provenen del socialisme que no en els altres.

QUADRE 15: Origen socialista per càrrec de partit.

Origen, Càrrec	%. IV		%. V	
	No	Si	No	Si
Si	15,10	48,20	27,70	42,50
No	12,50	24,20	5,10	17,20
	n=305		n=107	

Per partits fundadors és el PSC-C, amb un 72,2% i un 11,3%, que té majoria de càrrecs de partit, avançant només en un 2% (1961) i en un 20,9% (1967), la FI del PSOE. A diferència dels càrrecs en el si de la UDF, favorable a la FI del PSOE, en aquest cas és el PSC-C qui té una predominàcia en el si del partit, però invertida per la forta presència de la Federació.

QUADRE 11: Partit - fundador - per càrrec de partit.

	Si		No	
	Re	Si	No	Si
PCC-R	37,00	1,2	37,10	45,56
PCC-IR	45,11	16,70	1,10	11,11
EC-PCC	22,00	17,20	0,00	17,20
	n=170		n=90	

El 16,75% dels delegats té un doble càrrec en el partit i en el sindical socialista, el 61,75% que representa la franja majoritària, té un càrrec en el partit i el 1,95% té càrrec només en el sindical, essent el 11,05% els que no tenen cap dels dos càrrecs. Són majoritaris els que només tenen un càrrec, més gran en el cas del partit, però és significatiu el percentatge de delegats amb doble càrrec, la qual cosa suposa tenir responsabilitat a dos nivells, en dues organitzacions.

QUADRE 12: Càrrec de partit i càrrec de responsabilitat de la UOI.

Partit, Sindical	Si		No	
	Si	No	Si	No
Si	16,75	61,25		
No	9,95	11,05		
	n=191			

El 16,7% (1984) i el 33,04% (1987) dels delegats declara no estar afiliat a la UOI i té, a més, un càrrec de responsabilitat en el del sindical socialista. La resta, representa una quarta part dels afiliats, essent la resta, un 73,3% i un 66,96% d'afiliats sindicals sense càrrec.

QUADRE 39: Càrrecs sindicals de la UCI.

	% IV	% V
Si	28,77	33,04
No	71,23	66,96
	n=191	n=115

Els immigrants tenen majoria de càrrecs sindicals (33,0% i 41,2%) que els nascuts en el Principat (15,1% i 21,0%). Els que no tenen càrrecs sindicals representen el 66,9% i el 76,9% de nadius i el 67,6% i el 58,8% d'immigrants. La diferència per franges és d'un 63% i d'un 41,4% en els nascuts a Catalunya, però de 20% i d'un 11,6% en els immigrants. És observable que qui no té cap càrrec sindical, es pot afirmar que els immigrants són majoritaris en la distribució de càrrecs sindicals, confirmant la tendència que s'aportava en els quadres anteriors.

QUADRE 40: Càrrecs sindicals de la UCI per 100 d'origen.

% IV	Si	No
Nascut a Catalunya	15,1	84,9
Nascut resta Espanya	36,4	63,6
	n=171	

% V	Si	No
Nascut a Catalunya	27,8	72,2
Nascut resta Espanya	44,3	55,7
	n=115	

La comparativa per la FC del PSCOE s'ha donat sobre el 1981: 52,1% de càrrecs sindicals sobre el 10% i 31,1% del PSCOE el 1981, 72,1% el 1987, increment al 1991 sobre el 44,4% del PSCOE, sobre el 20,6% entre càrrecs i no càrrecs sindicals però, per tant, la diferència favorable a la FC del PSCOE sobre un 10% de diferència negativa el 1981, 5,4% favorable el 1987 i novet, per 22,5% el 1991. Es pot afirmar, per tant, que la FC del PSCOE és majoritària per càrrecs en la UCL. Aquestes dades acumulades amb els altres organismes ens mostren una tendència que es distribueix en la representació sindical de la FCOE amb el sindicat UCL.

QUADRE 11: Càrrecs sindicals de la UCL per partits i anys
donats.

Partits Càrrecs	1981		1991	
	Si	No	Si	No
PSCOE	10,0	90,0	15,0	84,9
PSC-RI	10,7	89,3	44,4	55,6
FC PSCOE	11,0	89,0	22,5	77,5
	n=113		n=204	

La franga majoritària dels delegats amb càrrec d'elecció pública se situa en els Regidors/Diputats Provincials, el 1982, el 1987 i el 1991, amb el 93,16%, 93,7% i 91,4% respectivament. L'evolució que, com es veu, es manté estable en els dos Congressos.

Quant als altres càrrecs, els alcaldes i parlamentaris de Catalunya perden un 1% cadascun en dos anys, increment al 1987 un 1% i un 1% el 1991 respectivament, i els membres de l'Assemblea General augmenten quasi un 1%, baixant quasi un 3% tres anys després.

En definitiva, la majoria de delegats amb càrrec d'elecció pública se situa en la representació local, la qual cosa es logra, en certa manera, pel nombre de regidors i alcaldes de poblacions petites a Catalunya, i per la implantació del partit socialista.

QUADRE 12: Canvis d'elecció pública, 1977-1981.

	% III		% IV		% V	
	No	Si	No	Si	No	Si
Regidor / Dip. Provincial	6,16	34,79	61,47	61,47	61,47	61,47
Alcalde	0,42	7,11	11,11	11,11	11,11	11,11
Corts General	1,01	0,41	0,41	0,41	0,41	0,41
Parlament Catalunya	1,11	7,11	7,11	7,11	7,11	7,11
	n=61		n=100		n=81	

En els tres Congressos en la frange de naixuts que correspon a la majoria de representació de càrrecs d'elecció pública, tant en tot se estableix en un 1% a 30%. III i IV són fora del Principat, augmenten un 2% en Catalunya, per baixar un 5% tres anys després, però la diferència entre nascuts a Catalunya i nascuts a fora de la d'Espanya se situa entre el 1%, el 12% i el 20%.

La diferència entre nascuts amb ciutadania espanyola i els immigrants de l'ordre de 0%, 7% i 19% entre 1977 i 1981, passant entre el 10%, 0% i 12%.

Es pot afirmar que els nascuts en el Principat són més ben assentats en la distribució de càrrecs d'elecció pública que no els nascuts a la resta d'Espanya.

QUADRE 12: Canvis d'elecció pública per tipus d'elecció.

	% III		% IV		% V	
	No	Si	No	Si	No	Si
Nascut Cat.	35,9	27,4	34,4	27,0	30,1	20,0
Reste Esp.	23,6	13,1	24,4	10,5	19,9	11,2
	n=217		n=100		n=100	

La franja d'edat majoral ha crescut i el d'edat jove ha disminuït en la seva proporció amb el total. La proporció de la franja d'edat que s'ha reduït és de 15,2% i la proporció de la franja d'edat que ha crescut és de 72,2%. Respectivament, el percentatge de la franja jove d'un país desenvolupat és de 15,2%, el 15,1% i el 15,1% dels països desenvolupats, respectivament. El percentatge de la franja jove d'un país desenvolupat és de 15,2%, el 15,1% i el 15,1% dels països desenvolupats, respectivament.

QUADRE 59: Canvi d'estructura política per grup d'edat.

	1990		1995	
	No	Si	No	Si
Menys de 25 anys	10,7	5,3	10,7	5,3
26-30	13,6	13,6	13,6	13,6
31-35	17,3	17,3	17,3	17,3
36-40	20,7	20,7	20,7	20,7
41-45	10,7	10,7	10,7	10,7
46-50	5,3	5,3	5,3	5,3
51-55	4,3	4,3	4,3	4,3
56-60	4,3	4,3	4,3	4,3
61-65	1,4	1,4	1,4	1,4
Més de 65	0,7	0,7	0,7	0,7
	n=275		n=240	
	1990		1995	
	No	Si	No	Si
Menys de 25 anys	2,4	2,4	2,4	2,4
26-30	13,5	13,5	13,5	13,5
31-35	13,5	13,5	13,5	13,5
36-40	13,5	13,5	13,5	13,5
41-45	13,5	13,5	13,5	13,5
46-50	13,5	13,5	13,5	13,5
51-55	6,0	6,0	6,0	6,0
56-60	2,4	2,4	2,4	2,4
61-65	3,6	3,6	3,6	3,6
Més de 65	3,6	3,6	3,6	3,6
	n=206		n=206	

Per partits fundadors, els límits d'elecció pública són més baixos en el PSC amb el 21,1% i el 23,6%, el doble de l'apropietat que en la FC del PSOE. El PSC fundador no té representació el 1984, igualent-se amb la FC del PSOE el 1987. El límit és que el PSC té està més representat quant a representació de càrrecs electorals comparativament a la FC del PSOE, que es troba inferior en aquesta franja.

QUADRE 51: Partits fundadors per càrrecs d'elecció pública.

Partit Càrrec	% 19		% 9	
	No	Si	No	Si
PSC-FC	27,00	21,10	10,7	21,00
PCC-P	6,10	2,00	1,25	3,00
FC PSOE	16,10	15,00	15,50	0,31
	n=150		n=68	

El 7,3% i el 8,3% dels delegats té doble càrrec d'elecció pública i en el sindical socialista. UGT; el 19,4% i el 23,6% només té càrrec sindical i el 79,5% i el 76,4%, que és la franja majoritària el 1984, només elecció, essent el 34% i el 28,7%, que és la franja majoritària el 1987, qui no ostenta cap dels dos càrrecs. El doble càrrec es pot considerar bastant baix, només el 7,3% i el 8,3%, i minoritari quant a la representació sindical de la 1a UGT entre els càrrecs d'elecció.

QUADRE 52: Càrrec d'elecció pública per càrrec sindical de 1a UGT.

Elecció Sindical	% 19		% 9	
	Si	No	Si	No
No	19,4	34,0	22,1	28,0
Si	7,3	20,3	8,3	23,1
	n=191		n=108	

El 54,0% i el 54,0% dels delegats de doble càrrec d'elecció pública i de partit, el 20,2% i el 20,2% dels delegats de doble càrrec d'elecció pública i de partit, el 20,2% i el 20,2% dels delegats de doble càrrec d'elecció pública i de partit.

En aquest cas, la diferència del doble càrrec d'elecció pública i de doble càrrec de partit/001, el nombre de delegats de doble càrrec és bastant més important, és que representa el 21,0%, és a dir, una tercera part dels delegats. Aquesta dada ens indica una forta presència en el si del Partit d'aquesta franja. Però també es podria pensar que es tracta d'una manera de treballar dels càrrecs interns a través dels càrrecs d'elecció pública, reduint d'aquesta forma despesa.

QUADRE 53: Càrrec d'elecció pública per càrrec de partit.

Elecció Partit	SÍ		NO	
	Si	No	Si	No
Si	15,00	1,40	11,00	17,00
No	50,00	20,20	11,00	75,00
	n=750		n=198	

A la llum de les dades analitzades, es pot deduir tres aspectes generals que conformen el perfil ideològic i polític del nou partit, i aspectes socio-demogràfics i sociològics que expliquen les seves tendències polítiques d'interrogants del partit i del tercer bloc, l'aspecte de la prehistòria dels tres antics partits fundadors: PSC-congruents, PSC-Reagrupament i Federació del Treball del PSCOE, en el cas del nou partit.

En l'aspecte socio-demogràfic es pot afirmar que el partit socialista és un partit masculí, jove, amb majoria de nascuts a Catalunya, i amb un nivell d'estudis elevat, amb predomini dels tècnics de grau mitjà i d'una versatilitat favorable a les corrents de lletres (humanitats incloent-hi Dret/Lletres) contra les de ciències. És un partit predominantment de professions liberals i assalariats, encara que engloba la seva franja en el món del treball (pagesos i treballadors d'indústria qualificat i no qualificats).

En segon lloc, les estructures polítiques del delegat comporta la unitat del partit per camí. En el primer nivell, unes tres quartes parts dels delegats tenien un càrrec de responsabilitat en el partit, majoritàriament situat en les funcions d'executius de les agrupacions.

Per càrrecs sindicals en la UGT, que a una tercera part dels delegats s'afilia al sindicat socialista i a una tercera part de votants al si de la UGT.

Per càrrecs d'elecció pública, entre un 30% i 40% de PSCOE i PSCOE, s'ostenta un càrrec electoral majoritàriament en el segment de Regidors/Diputats Provincials.

Del que fa referència a dones adults, el 16,75% tenia un càrrec en el partit i en la UGT, el 1,1% i el 0,3% tenia un càrrec d'elecció pública i en la UGT, i el 10,0% i el 11,3% tenien un càrrec de partit i un d'elecció pública. Per llocs d'origen, els nascuts a Catalunya eren predominantment en els càrrecs de partit i d'elecció pública, i els immigrants en els càrrecs sindicals de la UGT.

Per partits fundadors es pot veure un predomini del nascut en el Principat en el cas dels delegats provinents del PSCOE i d'immigrants en la FC del PSCOE. A més, el PSCOE és molt present en els càrrecs de responsabilitat del partit i en els càrrecs d'elecció pública, i, a la inversa, el Compromís, tant per afiliació com per càrrecs de la UGT, és reservat a la FC del PSCOE.

De l'examen de totes aquestes dades es pot concloure que, per una banda, els delegats congruents representen una franja de membres actius del partit, per l'altra, que els nascuts tenen una preeminència en els càrrecs de partit i d'elecció, connectant amb la seva provinença del PSCOE; en canvi, els nascuts fora de Catalunya, provinents en la seva majoria de la FC del PSCOE, tenen un predomini tant en l'afiliació com en els càrrecs de la UGT.

Es podria pensar que l'antic partit fundador representa un segment molt determinat del partit unitari, però no es pot fer una interpretació lineal i unívoca d'aquesta dada, sinó que s'ha de tenir en compte que podria existir una relació connectant.

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

1901

1902

1903

1904

1905

1906

1907

1908

1909

1910

1911

1912

1913

1914

1915

1916

1917